

ĐOẠN KẾT

Xung Hư nói:

- Các vị đã nghe rồi thì đừng nhắc đến nữa. Đã nghe mà còn kháo loạn lên là không được đâu!

Đào Cốc lục tiên đồng thanh đáp:

- Được rồi! Được rồi! Bọn tại hạ không nói nữa. Bọn tại hạ không nói nữa.

Đào Căn Tiên nói:

- Nhưng tám chữ khẩu hiệu của Triều Dương giáo, thánh giáo chủ đã thay đổi rồi không nói ra không được thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung quát lên:

- Không nói được! Nhất định không nói được!

Đào Chi Tiên lại lẳng lú:

- Không nói thì không nói. Nhưng Lệnh Hồ Xung chuồng môn và Nhậm đại tiểu thư nói được, chỉ có bọn tại hạ là không nói được.

Xung Hư trong lòng nóng nảy nghĩ bụng:

- Tám chữ khẩu hiệu của Triều Dương giáo chủ trước là muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ, bây giờ Nhậm đại tiểu thư đã lên nhiệm chức giáo chủ thay Nhậm Ngã Hành nàng không nghĩ tới chuyện nhất thống giang hồ vậy không hiểu đổi thành những chữ gì?

Ba năm sau tại Cô Sơn mai trang ở bờ Tây hồ thành Hàng Châu treo đèn kết hoa. Cách trần thiết cực kỳ lộng lẫy. Đây chính là ngày Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh làm lễ thành thân.

Hiện nay chức chương môn phái Hàng Sơn, Lệnh Hồ Xung đã giao lại cho Nghi Thanh tiếp nhiệm.

Nghi Thanh đã hết sức khước từ để nhường lại cho Nghi Lâm. Y nói là Nghi Lâm đã phóng kiếm đâm chết được kẻ đại thù của phái Hàng Sơn để rửa hận cho sư tôn vậy y phải lên tiếp nhiệm chức chương môn mới hợp lý. Nhưng Nghi Lâm nhất định không chịu. Nàng bị nhiều người bắt ép liên khóc òa lên, mọi người liền theo đề nghị của Lệnh Hồ Xung đặt Nghi Thanh lên trông coi mọi việc phái Hàng Sơn.

Doanh Doanh cũng từ chức Triều Dương giáo chủ giao lại cho Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên tuy là nhân vật kiêu ngạo nhưng không có hùng tâm thôn tính các phái bên chính giáo.

Mấy năm nay trên chốn giang hồ được thái bình vô sự.

Bữa nay quần hào trên chốn giang hồ đều đến Cô Sơn mai trang để ăn mừng tiệc cưới. Hào kiệt bốn phương chật ních Hàng Châu.

Sau khi làm đại lễ và yến tiệc xong xuôi liền đến cuộc đại náo tân phòng. Quần hào đòi tân lang và tân nương phải ra biểu diễn kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung kiếm thuật tuyệt thế vô song mà khách đến mừng quá nửa đã được chứng kiến kiếm thuật của chàng nên muốn ép chàng diễn lại một hồi.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Bữa nay mà còn động đến kiếm thì e rằng không khỏi có điều sát phạt, vậy tại hạ cùng tân nương xin hợp tấu một khúc nhạc được chăng?

Quần hào đều đồng thanh hoan hô nhiệt liệt.

Lệnh Hồ Xung lấy cây giao cầm và ống ngọc tiêu ra, chàng đưa ống ngọc tiêu cho Doanh Doanh. Doanh Doanh đón lấy ngọc tiêu cùng Lệnh Hồ Xung hòa nhạc. Hai người đồng tấu khúc Tiểu Ngạo giang hồ.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại khúc này chàng đã được nghe Lưu Chính Phong phái Hành Sơn đồng tấu với trưởng lão Triều Dương giáo là Khúc Dương ở ngoài thành Hành Sơn. Hai vị đó giao kết với nhau vì tiếng đàn song giáo phái bất đồng không thể làm bạn hữu với nhau mà phải cùng chết rồi để lại khúc Tiểu Ngạo giang hồ.

Bữa nay Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh thành thân, giáo phái dù khác nhưng không ngăn trở hai người hợp hoan. Khác với trường hợp của hai vị tiền bối đã soạn ra nó.

Chàng lại nghĩ tới hai vị hợp soạn khúc này để lại nay xóa bỏ được mối dị đồng ở giáo phái khác biệt và tiêu giải được mối thù hận chứa chất đã bấy nhiêu năm. Vợ chồng hợp tấu để hoàn thành tâm nguyện cho hai vị tiền bối ngày trước.

Chàng nghĩ tới đây tiếng đàn tiếng tiêu lại càng du dương hòa hợp. Đại đa số quần hào không hiểu âm điệu nhưng nghe cũng cảm thấy tinh thần khoan khoái.

Khúc nhạc vừa dứt, quần hào lại vỗ tay hoan hô. Tiếng người huyên náo từ từ lui ra khỏi tân phòng.

Cô dâu chào khách rồi đóng cửa lại.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Doanh Doanh! Doanh muội không...

Rồi chàng đưa tay lên khẽ mở tấm sa che mặt nàng. Doanh Doanh cũng mỉm cười

Dưới ánh đèn hồng người nàng đẹp như ngọc. Đột nhiên có tiếng quát :

- Ra đi!

Lệnh Hồ Xung sửng sốt tự hỏi:

- Nàng đuổi ai vậy?

Doanh Doanh lại vừa cười vừa quát:

- Nếu còn không ra thì ta té nước cho ướt hết bây giờ.

Bỗng thấy sáu người từ dưới gầm giường chui ra chính là Đào Cốc lục tiên.

Sáu lão này ẩn dưới gầm giường để nghe lén xem tân lang và tân nương nói chuyện gì còn ra sảnh đường khoe với quần hào.

Lệnh Hồ Xung đang say sưa trong cuộc vui mừng không để ý nên không hay biết, nhưng Doanh Doanh là người rất minh mẫn, nàng khe thấy tiếng thở rất khẽ của sáu lão ở dưới gầm giường.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Lục vị Đào huynh! Suýt nữa thì tại hạ mắc bẫy các vị.

Đào Cốc lục tiên từ trong tân phòng chạy ra lớn tiếng reo:

- Thiên thu vạn tải, vĩnh vi phu phụ! Thiên thu vạn tải, vĩnh vi phu phụ.

Xung Hư đang ở trong nhà hoa sảnh nói chuyện tâm sự với Phương Chứng nghe bọn Đào Cốc lục tiên hò reo cũng không khỏi mỉm cười.

Câu chuyện từ ba năm trước họ vẫn để lòng bây giờ mới nói ra.

Nguyên ngày trước Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh chỉ non thê bẽ ở trong quan âm đường đã đổi khẩu hiệu "Muôn năm trường trị, Nhất thống giang hồ" thành "Thiên thu vạn tải, Vĩnh vi phu phụ".

Bốn tháng sau chính là mùa trăm hoa đua nở, cây cỏ tốt tươi, Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh yên hưởng tuần trăng mật dắt tay nhau lên núi Hoa Sơn. Chàng đưa nàng đi bái kiến thái sư thúc tổ Phong Thanh Dương để bái tạ ơn đức lão đã thụ truyền công. Nhưng hai người chạy khắp năm tòa bảy ngọn cùng hang sâu động thẳm trong khu vực núi Hoa Sơn mà chẳng thấy tông tích Phong Thanh Dương đâu cả.

Lệnh Hồ Xung trong dạ bồi hồi kém vui, Doanh Doanh tìm lời khuyên giải:

- Thái sư thúc tổ đã thành cao nhân ngoài cõi tục, khác nào con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, tấm thân hạc nội mây ngàn tìm đâu cho thấy?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Thái sư thúc tổ cố nhiên kiếm thuật thông thần mà nội công lão nhân gia truyền thụ cho ta cũng tuyệt thế vô song, bao nhiêu luồng chân khí dị chủng trước kia làm cho ta phải đau khổ thì dường như hiện nay đã bị hóa tán hết rồi.

Doanh Doanh nói:

- Vụ này có thể lên chùa Thiếu Lâm tạ ơn Phương Chứng đại sư cũng được. Chúng ta không tìm thấy Phong thái sư thúc tổ vậy sáng mai khởi hành lên chùa Thiếu Lâm để bái tạ Phương Chứng đại sư.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phương Chứng đại sư thay mặt Phong thái sư thúc tổ truyền thụ thần công cho tiểu huynh. Đại sư đã hết lòng giảng giải chỉ dẫn thì cũng chẳng khác gì một vị ân nhân tiểu huynh tạ ơn là phải.

Doanh Doanh bĩu môi cười nói:

- Xung lang cho đến ngày nay mà Xung lang vẫn còn chưa hiểu rõ nội công tâm pháp mà Xung lang mới luyện đó là Dịch Cân Kinh của phái Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung ủa một tiếng rồi nhảy bổ lên hỏi:

- Đó là Dịch Cân Kinh ư? Sao Doanh muội lại biết được?

Doanh Doanh tùm tùm cười đáp:

- Ngày trước tiểu muội nghe Xung lang nói là môn nội công này Phong thái sư thúc tổ đã kêu Đào Cốc lục tiên để truyền khẩu cho họ và sai họ đến nói với Phương Chứng đại sư, tiểu muội đã sinh lòng ngờ vực bụng bảo dạ: Nội công tâm pháp là môn thần công tinh vi ảo diệu, nếu chỉ luyện sai một ly thì nhẹ ra cũng đưa đến tình trạng tẩu hỏa nhập ma mà nặng thì đến mất mạng chết người chứ nào phải chuyện chơi như vậy khi nào Phong thái sư thúc tổ lại truyền khẩu cho bọn Đào Cốc lục tiên để họ đến nói với Phương Chứng đại sư? Huống chi Đào Cốc lục tiên đến câu chuyện thông thường còn ăn nói lằng lú không được rành mạch thì ai đại gì lại đem nội công tâm pháp truyền khẩu cho họ? Sau tiểu muội tra hỏi bọn họ, họ vẫn nhất định nói là sự thực như vậy nhưng tiểu muội bắt họ đọc thuộc lòng lại những câu khẩu quyết họ chỉ đọc được một vài câu rồi nói là quên sạch mất rồi. Người khác khôn ngoan hơn để cho Phương Chứng lão hòa thượng cấm ngặt không được đọc khẩu quyết kia với bất cứ một ai tiểu muội đã vặn hỏi thử Đào Cốc lục tiên trả lời câu trước chẳng dính líu gì với câu sau sơ hở đến cả trăm chỗ. Sau họ không chối cãi được nữa mới thú hận rằng vì Phương Chứng đại sư muốn cứu mạng cho Xung lang mà không tiện để Xung lang hiểu rõ. Đại sư còn dặn Đào Cốc lục tiên nếu Xung lang hỏi đến thì cứ nói là nội công tâm pháp của Phong thái sư thúc tổ truyền cho thì Xung lang mới chịu rèn luyện.

Lệnh Hồ Xung miệng há hốc ra hồi lâu không nói được câu gì.

Doanh Doanh lại nói:

- Sự thật thì Phong thái sư thúc tổ có kêu bọn Đào Cốc lục tiên để nhắn tin nhưng chỉ báo cho Phương Chứng đại sư hay việc Triều Dương giáo sắp kéo lên đánh núi Hằng Sơn và xin hai phái Thiếu Lâm cùng Võ Đang viện trợ cho.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội cũng tệ quá, sao lão bà biết sớm vụ này mà đến giờ mới nói ra?

Doanh Doanh cười đáp:

- Ngày trước Xung lang ở chùa Thiếu Lâm đã bản tính quật cường, Phương Chứng đại sư muốn Xung lang bái đại sư tâm thầy quy đầu Thiếu Lâm để tiện việc truyền thụ Dịch Cân Kinh nhưng Xung lang nhất định không chịu rũ áo ra khỏi cửa sơn môn. Nếu Phương Chứng đại sư lại nhắc tới việc truyền thụ Dịch Cân Kinh thì e rằng Xung lang lại nổi máu anh hùng chẳng thà chịu chết chứ không chịu đầu hàng phái khác. Xung lang mà không luyện Dịch Cân kinh há chẳng hỏng bét? Vì vậy mà Phương Chứng đại sư đành mượn tiếng Phong thái sư thúc tổ để Xung lang tưởng đó là môn nội công của phái Hoa Sơn mới yên tâm rèn luyện không có điều chi trở ngại.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- ủa có thể thật! Doanh muội mà nói thật thì e rằng tiểu huynh giữ lòng khí khái chẳng chịu luyện đâu, bây giờ Doanh muội thấy những luồng chân khí dị chủng đã hóa giải hết rồi mới nói rõ sự thật.

Doanh Doanh lại bĩu môi cười nói:

- Cái tính khinh khỉnh của Xung lang ai cũng biết rằng đừng có dây vào.

Lệnh Hồ Xung nhẹ buông tiếng thở dài kéo tay Doanh Doanh nói:

- Doanh muội ơi! Ngày trước vì Doanh muội định bỏ mạng ở chùa Thiếu Lâm để tiểu huynh được Phương Chứng đại sư truyền thụ Dịch Cân Kinh cho, tuy Doanh muội không chết mà Phương Chứng đại sư cũng không chịu lời Doanh muội truyền thụ Dịch Cân Kinh cho tiểu huynh. Đại sư là bậc tiền bối võ lâm rất trọng lời hứa, sau cùng đại sư đem môn thần công truyền thụ cho tiểu huynh đó là Doanh muội đã đem tính mạng để đổi lấy nội công này. Dù tiểu huynh chẳng kể gì đến sống chết chẳng lẽ lại không vì Doanh muội mà luyện tập hay sao?

Doanh Doanh khẽ nói:

- Tiểu muội cũng đã nghĩ tới điểm này có điều không nói ra mà thôi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sáng mai chúng ta lên chùa Thiếu Lâm. Bây giờ tiểu huynh đã học Dịch Cân Kinh thì đến phải lên chùa xuất gia làm hòa thượng mất.

Doanh Doanh biết chàng nói giỡn liền đáp:

- Xung lang là một tên giả hòa thượng chùa lớn không thu, miếu nhỏ không nhận. Chùa Thiếu Lâm giới luật thâm nghiêm chỉ trong vòng nửa ngày là nhà chùa sẽ nọc ông sư rượu thịt đánh đòn rồi đuổi cổ ra.

Lệnh Hồ Xung dắt tay nhau vừa đi vừa nói chuyện. Doanh Doanh không ngớt ngó tả dòm hữu dường như để kiếm vật gì.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy liền hỏi:

- Doanh muội tìm chi vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu muội không nói vội. Xung lang chịu khó chờ lát nữa sẽ rõ. Chúng ta chuyển này lên núi Hoa Sơn không được bá kiến Phong thái sư thúc tổ thật là một điều đáng ân hận đã đành nhưng nếu không thấy người kia cũng là đáng tiếc.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Chúng ta còn muốn tìm kiếm người nữa ư? Người ấy là ai vậy?

Doanh Doanh mỉm cười không trả lời sau câu hỏi của chàng. Nàng nói:

- Xung lang đem Lâm Bình Chi giam vào trong hắc lao dưới đáy Tây Hồ ở Mai trang thật là một cách an bài rất khôn ngoan. Xung lang đã chịu lời với Nhạc tiểu sư muội chiếu cố cho suốt đời Lâm Bình Chi. Gã ở trong hắc lao có đủ cơm ăn áo mặc lại chẳng còn ai vào đó hại gã được như vậy là Xung lang đã trông mong cho gã một cách rất chu đáo. Tiểu muội đối với một người bạn khác của Xung lang nhưng chiếu cố bằng một cách đặc biệt.

Lệnh Hồ Xung lại càng không hiểu tự hỏi:

- Người bạn khác của ta mà Doanh muội nói đây là ai?

Chàng biết cô vợ mình thường làm những việc ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Nàng đã không chịu nói thì hỏi lắm cũng bằng vô dụng.

Tối hôm ấy hai người ngủ ở trong căn phòng cũ của Lệnh Hồ Xung ngày trước. Dưới ánh trăng tỏ hai người uống rượu thưởng nguyệt.

Lệnh Hồ Xung tuy đối diện với cô vợ kiều diễm nhưng chàng nhớ tới chuyện xưa trong lòng vẫn chưa hết mối bùi ngùi thương cảm.

Rượu đã vài tuần, trong người chuẩn choáng, Doanh Doanh bỗng lộ vẻ vui mừng đặt chung rượu xuống khế bảo Lệnh Hồ Xung:

- Đúng rồi! Chúng ta đi coi cho lạ.

Lệnh Hồ Xung nghe sườn núi phía đối diện có tiếng khỉ kêu. Chàng không hiểu Doanh Doanh giục mình đi coi ai nhưng cũng theo nàng ra khỏi căn phòng.

Doanh Doanh tiến lên về sườn núi bên kia có tiếng khỉ kêu chí chóc.

Dưới ánh trăng tỏ hai người trông rõ bảy tám con khỉ đang súm sít vào một chỗ.

Núi Hoa Sơn nguyên là nơi rất nhiều khỉ vượn nên Lệnh Hồ Xung không để ý.

Đột nhiên chàng thấy giữa đám khỉ rõ ràng có một người liền chú ý nhìn xem ai thì ra hẳn là Lao Đức Nặc. Lệnh Hồ Xung vừa tức giận vừa vui mừng. Chàng trở gót toan chạy về phòng để lấy kiếm.

Doanh Doanh kéo tay chàng lại khế nói:

- Chúng ta tiến gần một chút nữa để nhìn cho rõ hơn.

Hai người chạy gần lại thêm mười trượng thì thấy Lao Đức Nặc bị cột vào giữa hai con khỉ lớn. Hai con khỉ này lôi hẳn chạy lui rồi lại chạy tới.

Lao Đức Nặc vốn là tay võ nghệ cao cường thế mà để cho hai con khỉ dằn đi kéo lại tuyệt không một chút lực lượng phản kháng.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy khế hỏi:

- Tại sao hẳn không tự chủ được để khỉ muốn làm gì thì làm?

Doanh Doanh cười đáp:

- Xung lang cứ lẳng lặng mà coi rồi tiểu muội sẽ thủng thảng nói cho nghe.

Khỉ vốn là loài nóng tính mà ưa hoạt động. Chúng nhảy nhót lung tung chẳng lúc nào chịu đứng yên. Lao Đức Nặc bị hai con lôi hai bên nhảy qua nhảy lại. Thỉnh thoảng chúng lại kêu rít lên ra chiều tức giận. Chúng giơ móng lên cào vào mặt hẳn.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung đã nhìn rõ thì tay mặt Lao Đức Nặc bị cột chặt vào cổ tay con khỉ bên phải, tay trái bị cột vào tay con khỉ bên trái mà lại bị cột bằng dây lôi tới.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung đã hiểu được phân nửa câu chuyện liền hỏi:

- Phải chăng đây là kiệt tác của Doanh muội?

Doanh Doanh cười hỏi lại:

- Kiệt tác thế nào?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Phải chăng Doanh muội đã phế bỏ võ công của Lao Đức Nặc?

Doanh Doanh đáp:

- Không phải thế đâu. Cái đó là tự hấn làm nên tội nghiệt.

Đám khỉ nghe có tiếng người nói liền kêu chí chóc rồi lòi Lao Đức Nặc vượt qua đỉnh núi mà đi.

Lệnh Hồ Xung bản tâm muốn giết Lao Đức Nặc để báo thù cho Lục Đại Hữu nhưng chàng thấy hiện giờ hấn bị đau khổ cay đắng hơn là vùng kiếm chém một nhát cho hấn chết ngay nên chàng cũng bỏ mặc và cho là cách trả thù này còn thú vị hơn. Chàng nghĩ bụng:

- Thằng cha này là một đứa gian hoạt khôn lường. Tội ác của hấn còn tệ hơn Lâm sư đệ nhiều vậy hấn có đau khổ như thế cũng đáng kiếp.

Rồi chàng nói:

- Té ra mấy bữa nay Doanh muội chỉ muốn kiếm Lao Đức Nặc cho tiểu huynh thưởng thức.

Doanh Doanh đáp:

- Ngày trước gia gia tiểu muội kên ngọn Triều Dương, thằng cha đó đến dâng công nói là lấy được pho Tịch tà kiếm phổ đem đến dâng cho gia gia. Gia gia hỏi hấn có dụng ý gì thì hấn xin một chân trưởng lão ở Triều Dương giáo. Gia gia không muốn nói nhiều với hấn liền kêu người đem hấn ra tạm thời quản cố. Sau gia gia từ trần, giáo chúng đều mắc bận công việc túi bụi chẳng ai hỏi gì đến hấn nên đưa hấn về Hắc Mộc Nhai. Sau mười mấy hôm tiểu muội nhớ tới vụ này liền kêu hấn ra chất vấn mới biết là vì hấn tự luyện môn Tịch tà kiếm pháp nhưng không đúng lễ lối chẳng được ích gì mà bản lãnh vô song mấy chục năm đều bị mất hết. Hấn lại là hung thủ sát hại Lục sư đệ của Xung lang. Ngày trước Lục sư đệ bình sinh thích nuôi khỉ nên tiểu muội kiếm hai con khỉ lớn để quán đất với hấn rồi thả trên núi Hoa Sơn.

Nàng nói xong vươn tay ra nắm lấy cổ tay Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Không ngờ Nhậm Doanh Doanh này lại buộc hấn chung thân vào với loài khỉ không rời xa nữa.

Đứt lời nàng nở một nụ cười tươi thắm.

*** HẾT ***

© HQD